

19 μ 2010

μ μ , μ ,
μ ,
, -
μ .
μ
μ . μ
μ , μ , μ
μ , μ
μ ,
, μ
μ μ μ μ μ
μ μ .
...
μ μ μ ,
μ μ , μ ,
μ μ , μ ,
μ μ ; μ ,
μ . μ ; μ
μ : ' ;

. , μ , ,
μ μ μ
μ , μ , μ
...

μ μ μ .

μ . 12 - μ

μ - μ μ .

, μ μ ,

μ μ μ ,

μ . , . μ

- - , - ,

μ

μ μ , .

μ :-

, μ μ μ

. μ 20

μ , , μ

.

.

. !

μ μ :-

,

.

μ μ , μ

.

μ μ μ μ μ
μ . !
. ' !
! , ,
. μ
...
:
μ ; μ :-
. μ μ
μ :- μ
... μ ..
. - , ,
; ! ,
μ μ ! ;
μμ .
μ μ
.
μ .
μ
20 . .
μ ! ...

Και τώρα, βέβαια, Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες, κυρίες και κύριοι εκπρόσωποι των πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, κυρίες και κύριοι, πολυαγαπημένοι μου φίλοι θ' αναρωτιέστε τι σχέση μπορεί να έχει η πασχαλινή ιστορία του μικρού Αλέξανδρου με τούτη τη

Χριστουγεννιάτικη γιορτή...Κι εγώ αναρωτιόμουν... ποια δύναμη άραγε δεν με άφηνε ούτε μέρα που να μην σκεφτώ την ιστορία του μικρού Αλέξανδρου από τότε που την άκουσα περιδιαβαίνοντας στο διαδίκτυο. Να μην μπορώ να καταλαγιάσω τον πόθο μου να κοινωνήσω μαζί σας το αληθινό αυτό περιστατικό από τη ζωή ενός παιδιού, που η ιδιαιτερότητά του, ο Γολγοθάς της ζωής του, η αγάπη μιας εξαιρετικής δασκάλας, μα κυρίως η χάρη του Θεού το έκαναν να βιώσει απ' αυτή τη ζωή...την Αναστάσιμη ελπίδα. Να ζήσει τη χαρά του Παραδείσου, στον οποίο ξύπνησε λίγους μήνες αργότερα από το τελευταίο Πάσχα της ζωής του. Συνάμα δε ένα ερώτημα σφηνώθηκε στο μυαλό και παρέμεινε φωλιασμένο ως την τελευταία ίνα της ύπαρξής μου. Ένα ερώτημα που κατά καιρούς έρχεται και ξαναέρχεται, πάντα αμείλικτο και βασανιστικό ... Τι είναι ζωή και τι θάνατος ; Ποια είναι η αλήθεια του ανθρώπου: ο θάνατος ακόμα και ενός μικρού παιδιού, το κορμί που βουλιάζει στη φθορά, τις ρυτίδες και στην ανημπόρια, ή το φως στο βλέμμα, το φως στο χαμόγελο, η ζεστασιά της στοργής στη φωνή, η μοναδική, ανόμοια και ανεπανάληπτη όψη της παρουσίας, η εμπειρία της σχέσης, η βεβαιότητα του έρωτα ; Και τότε, όπως κάθε φορά ο Θεός απαντά, ακόμα και με τη σιωπή του, όταν ψάχνεις με πόθο κι αναζητάς, η απάντηση ως μήνυμα απλώθηκε μέσα μου με την ταχύτητα της φωτιάς στη σιτοκαλαμιά μετά το θέρο. Και το μήνυμα έλεγε: Η εορτή της του Χριστού Γεννήσεως που πλησιάζει και η Εορτή των εορτών, το Πάσχα, είναι στην πραγματικότητα ένα και μόνον πανηγύρι.

Ο Αλέξανδρος κατάλαβε καλύτερα από κάθε συμμαθητή του αλλά ακόμα και από την αγαπημένη του δασκάλα ότι η Δημιουργία και η νέα ζωή είναι συνυφασμένη μ' ένα πρόσωπο, με το μοναδικό πρόσωπο στην ιστορία που είχε τη δύναμη ν' αφήσει τον τάφο Του άδειο. Αυτό το κενό μνημείο ενέπνευσε νέφος ανθρώπων, που με τη βιοτή και τα έργα τους κατόρθωσαν να μετατρέψουν σε πανηγύρι το θάνατό τους, όπως ο μικρός Αλέξανδρος. Και καθώς τα Χριστούγεννα είναι προ των θυρών, η Εκκλησία μέσα από τις ακολουθίες της καθ' όλη τη διάρκεια της τεσσαρακονθήμερης προετοιμασίας, μας διαβεβαιώνει ότι χαρίστηκε πλέον στους ανθρώπους η δυνατότητα της νίκης καταπάνω στο θάνατο. Τώρα μπορεί να αντλεί κανείς την ύπαρξη όχι από τη φύση που βουλιάζει κάθε μέρα στη φθορά, αλλά από τη σχέση. Να υπάρχει από

τον έρωτα και για τον έρωτα. Ο μακρινός, απρόσιτος και ακατανόητος Θεός από έρωτα για κάθε ψυχή ανθρώπου γίνεται άνθρωπος, βρέφος αδύναμο μέσα στο παχί των άλογων ζώων. Κι από τη στιγμή που ο Άκτιστος μπορεί να υπάρχει με τον τρόπο του κτιστού και θνητού, τότε και ο εφήμερος έχει πρόσβαση στον τρόπο της ύπαρξης του αιώνιου και αθάνατου. Έξω από χώρο, χρόνο, φθορά και θάνατο. Χάρη στη Γέννηση του Χριστού, ο μικρός Αλέξανδρος κέρδισε την αιωνιότητα. Βίωσε το δικό του Πάσχα. Πέρασε από τη φθορά στην αθανασία κι έτσι σ ώ θ η κ ε.

Θυμάστε τι έλεγε το μήνυμα ; Η εορτή της του Χριστού Γεννήσεως και η Εορτή των εορτών, το Πάσχα, είναι στην πραγματικότητα ένα και μόνον πανηγύρι.

Το σπήλαιο προαναγγέλλει τον τάφο, τα σπάργανα προμηνύουν τα οθόνια. Στη μία εορτή ο Χριστός γεννάται στον κόσμο φυλάσσοντας την Παρθενία της Μητρός Του, στην άλλη θριαμβεύει επί του θανάτου και εξέρχεται του μνήματος φυλάσσοντας τα σήμαντρα σώα. Στη Βηθλεέμ Άγγελος αποστέλλεται στους ποιμένες, στα Ιεροσόλυμα φαεσφόρος άγγελος αναγγέλλει την Ανάσταση στις Μυροφόρες γυναίκες. Παντού και πάντοτε ένα μόνος Χριστός, που έγινε άνθρωπος όπως εμείς μέχρι θανάτου, ώστε η παράβαση που διέπραξε ένας άνθρωπος, ο Αδάμ, να επανορθωθεί από άνθρωπο, τον Δεύτερο Αδάμ.

Γί αυτό, ο Ιησούς βρίσκεται ως βρέφος στο σπήλαιο βασιλεύοντας του Καίσαρος Αυγούστου έτσι, ώστε να δύναται να βρεθεί στον τάφο επί Ποντίου Πιλάτου, Καταδιώχθηκε από τον Ηρώδη έτσι, ώστε να μπορέσει να συλληφθεί από τον Καϊάφα. Τάφηκε στο βάπτισμα έτσι, ώστε να μπορέσει να φθάσει μέχρι το σταυρικό θάνατο. Τον προσκύνησαν οι μάγοι έτσι, ώστε ολόκληρη η κτίση να μπορέσει να τον προσκυνήσει κατά το θρίαμβό του επί του θανάτου. Το Πάσχα του Σταυρού Του προετοιμάσθηκε από το Πάσχα της έλευσής του. Το Πάσχα της Ανάστασης ξεκίνησε με το Πάσχα της ενσάρκωσής του. Το Πάσχα της δόξης του προαναγγέλθηκε με το Πάσχα του Βαπτίσματός του. Να τι εορτάζουμε κάθε χρόνο οι χριστιανοί σε εκείνο που το τυπικό της Ορθόδοξης Εκκλησίας αποκαλεί ως «λαμπρό τριήμερο Πάσχα» και ο

μακαριστός Αλέξανδρος Σμέμαν είχε ονομάσει ως «Πάσχα του χειμώνα»...

Η σωτηρία των ανθρώπων ξεκινά από τη Φάτνη και καταλήγει στο Σταυρό. Η γέννηση του Υιού και Λόγου του Θεού αποτελεί κορυφαία εκδήλωση του ενδιαφέροντος του Θεού για τον άνθρωπο, ενδιαφέροντος όμως που συνεχίστηκε και μετά, με αποκορύφωση τη σταυρική του θυσία. Δεν είναι τυχαίο ότι η θεολογία της Εκκλησίας μας απαρχής συνέδεσε τα δύο αυτά γεγονότα, γιατί ακριβώς τα είδε κάτω από την ίδια προοπτική: την αγάπη του Θεού. Γέννηση και Σταυρός συνυπάρχουν, γι' αυτό και ο χρωστήρας των θεολόγων ζωγράφων της Εκκλησίας αποτύπωσε τη συνύπαρξη αυτή και στην εικόνα της Γέννησης του Χριστού –όταν στο σπήλαιο ο μικρός Χριστός κείται εσπαργανωμένος πάνω σε τάφο στην πραγματικότητα –και στη γνωστή εικόνα της Παναγίας του πάθους ή του χάρου, καθώς λέγεται, στην οποία η Παναγία κρατά το μικρό Χριστό όχι στη συνηθισμένη του μορφή, αλλά ως μικρό εσταυρωμένο.

Στο ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ σηματοδοτήθηκαν τότε γεγονότα, που σημάδεψαν αναλλοίωτα την ιστορία. Κυοφόρησαν δυναμικά και αγέραστα την ελπίδα. Άγγιξαν λυτρωτικά και διαχρονικά ολόκληρη τη δημιουργία. Προικοδότησαν το συγκλονιστικό δώρο της Φιλανθρωπίας του Θεού στον ανήσυχα συγχυσμένο άνθρωπο. Άνθισαν την Ελευθερία του ζώντος Θεού στην περίτρομη και ταλαιπωρημένη κοινωνία των ανθρώπων. Έκτοτε, αυτές τις ζωηφόρες αλήθειες, τις παρέλαβε η Εκκλησία και ζωτικά ανόθευτες, αλλά και γνήσια αληθινές τις καταθέτει στην ταλαιπωρημένη ανθρώπινη ύπαρξη. Κάθε γιορτή έχει έναν βαθύτερο διαχρονικό συμβολισμό και αποθέτει στην αδιάφορη πνευματικά κοινωνία των ανθρώπων ένα ισχυρό αναστάσιμο λόγο: λόγο ζωής και ελευθερίας σ' ένα χώρο που ασίγαστες εσωτερικές τεκτονικές δονήσεις, οδηγούν τον άνθρωπο, από την παραζάλη της υλοζωΐας και του υπερκαταναλωτισμού, στον ευτελισμό και τον ποικιλόμορφα βασανιστικό θάνατο... Οι γιορτές μέσα στο ιερό χαράκωμα της Εκκλησίας λειτουργούν ως τέλεια παιδευτικά κέντρα. Δεν είναι βέβαια μηχανισμοί διαμόρφωσης ενός αγαθού τύπου ανθρώπου. Είναι κάτι ουσιαστικότερο και πολυτιμότερο. Είναι μεταμορφωτικές

δυνάμεις αναστάσιμης πνοής. Είναι πνευματικοί αιμοποιητικοί σταθμοί, που αιματώνουν τη στεγνή ανθρώπινη ύπαρξη. Την χαριτώνουν και την εξαγιάζουν. Ταυτόχρονα κάθε γιορτή κρύβει μέσα της ένα μήνυμα. Τα Χριστούγεννα κρύβουν το μεγάλο μήνυμα. Κάθε μήνυμα της Εκκλησίας δείχνει ανοιχτό ουρανό. Τα Χριστούγεννα μεταφέρουν στον ουρανό, εισάγουν στον ουρανό. Με κάθε γιορτή εμείς κινούμεθα προς τα εκεί. Με τα Χριστούγεννα φιλοξενούν οι άνθρωποι τον ουρανό.

Η ελπίδα που μας μεταγγίζουν τα Χριστούγεννα δεν στηρίζεται σε υποσχέσεις για υλικές παροχές, αξιώματα, τιμές και εξωτερική άνεση, αλλά στο γεγονός ότι θα είναι μαζί μας μέχρι συντελείας του χρόνου. Αυτός που έχει την πρώτη και την τελευταία λέξη στην ιστορία του σύμπαντος. Αυτός που είναι το Α και το Ω του κόσμου. Αυτός που φέρει το όνομα «Εμμανουήλ», που θα πει ο Θεός είναι μαζί μας, για να χαρίσει σε όσους αληθινά Τον πιστέψουν και Του προσφέρουν τη φάτνη της ψυχής τους όχι απλώς καλύτερη ζωή αλλά ζωή αιώνιο. Με την παρουσία Του, τα αδύνατα γίνονται δυνατά –από τα πιο καθημερινά αδύνατα έως τα πιο αδιανόητα. Εφόσον πραγματοποιήθηκε το κατ' εξοχήν απίστευτο: να γίνει άνθρωπος ο Θεός, τότε μπορεί να οδηγήσει στη θέωση τον άνθρωπο. Στην ευλογημένη αυτή μεταμορφωτική πορεία μας καλεί ο Χριστός μέσα στην Εκκλησία Του, η οποία είναι το μυστικό Του Σώμα, που ζωοποιείται αδιάκοπα από το Άγιο Πνεύμα.

Αυτή η ελπίδα και η ευτυχία ανθίζει στο περιβόλι της Εκκλησίας μας τώρα τα Χριστούγεννα. Ευθύνη του καθενός μας είναι να συνειδητοποιήσουμε το κενό και την απουσία που υπάρχουν μέσα μας και γύρω μας και που ολοένα αυξάνουν και γίνονται πιο απειλητικά. Να πιστέψουμε πως πέρα από τη Χάρη του Θεανθρώπου η ζωή και ο άνθρωπος κατανοούν φύλλα φθινοπωρινά και χάνονται στην ανταριασμένη θύελλα της καθημερινότητας.

Ο Θεός μας δεν διστάζει, κινούμενος από την αγάπη Του να έρθει ως άνθρωπος: να προσλάβει την ανθρώπινη φύση, σώμα και ψυχή, χωρίς

να αποστρέφεται την ανοσιτία αυτής. Δεν θεώρησε ότι ήταν κάτι υποτιμητικό για τη μεγαλοσύνη Του το γεγονός τούτο. Δεν θεώρησε ότι υποβαθμίστηκε. Κι αυτό συμβαίνει γιατί ο Θεός μας –ας επιτραπεί η προκλητική έκφραση- δεν είναι κομπλεξικός. Εμείς οι άνθρωποι είμαστε κομπλεξικοί, γι'αυτό και πιστεύουμε ότι δεν αξίζει να «ρίχνουμε» τον εαυτό μας και θα πρέπει να τον κρατάμε στο «ύψος» του. Ο Θεός μας όμως είναι τέλειος και δεν περιμένει αναγνώριση από κανέναν. Η αυτοσυνειδησία Του είναι απόλυτη. Η μόνη αναγνώριση που θέλει ο Θεός, είναι η πίστη του ανθρώπου σε Αυτόν, γιατί από αυτήν εξαρτάται η σωτηρία εκείνου. Έτσι ο Θεός μας επιλέγει να έρθει ως άνθρωπος, αλλά και πάλι με τρόπο που προκαλεί την ανθρώπινη «χαλασμένη» λογική: να περικλειστεί μέσα σε ένα μικρό κομμάτι κρέας, μέσα σ' ένα μικρό βρέφος, και μάλιστα σε μια περιοχή από τις πιο άγνωστες της γής: σ' ένα χωριό της Ιουδαίας ! Τα χτυπήματα στη λογική του ανθρώπου είναι συνεχή και απανωτά ! Δεν φτάνει δηλαδή το γεγονός ότι έρχεται ως άνθρωπος, εντελώς υποτιμητικά δηλαδή γι' αυτόν, έρχεται και ως βρέφος, και πάλι εντελώς άσημα και άδοξα ! Τουλάχιστον, θα σκεφτόταν κάποιος με «τετράγωνη» λογική, ας ερχόταν ως πριγκηπόπουλο. Θεός είναι ! Κι όμως ! Δεν επιλέγει ούτε τούτο, το εντελώς απλό και λογικό. Γιατί ; Διότι θέλει να μας σώσει, δηλαδή να κερδίσει όχι το θαυμασμό μας, όχι την υποταγή μας, αλλά την καρδιά μας. Και τίποτα δεν μας φέρνει πιο κοντά Του από την απλότητα, την εσωτερική αγνότητα και την ειλικρινή μετάνοια. Μόνον οι ταπεινωμένοι στην καρδιά μπορούν να Τον πλησιάσουν: αυτοί που νοιώθουν «πτωχοί» τόσο από εξωτερικά ερείσματα όσο και από τη δική τους αυτάρκεια. Μόνον οι εσωτερικά απλοί και αυθόρμητοι σαν τα παιδιά μπορούν να πέσουν στην αγκαλιά Του και να νοιώσουν τον πατρικό ασπασμό Του. Να γίνουν παιδιά Του. Αυτοί που έπαψαν να υπάρχουν για τον εαυτό τους και ζουν μόνον για Κείνον

Ένα ανέκδοτο εποικοδομητικό, με αμεσότητα εξηγεί όλες τις παραπάνω αλήθειες.

Ένας ασκητής αγωνιζόταν να ζήσει πνευματικά και χριστιανικά . Ήλθε η ώρα που κλήθηκε να φύγει από τη ζωή αυτή. Βρέθηκε λοιπόν στην πόρτα του Παραδείσου. Χτύπησε κι άκουσε τη φωνή του Χριστού να

ερωτά ποιος είναι. «Εγώ είμαι Κύριε !» απάντησε ο ασκητής, σίγουρος ότι θα του ανοιχτεί διάπλατα η πόρτα. «Δεν σε ξέρω», άκουσε όμως προς μεγάλη του έκπληξη και θλίψη τη φωνή του Χριστού. Του δόθηκε και πάλι η ευκαιρία να βρεθεί στον κόσμο κι άρχισε νέο αγώνα άσκησης, σίγουρος ότι δεν ήταν αρκετά αυτά που είχε κάνει μέχρι τότε. Ήλθε και πάλι η ώρα και βρέθηκε εκ νέου στην πόρτα του Παραδείσου. «Ποιος είναι;» άκουσε και πάλι τη φωνή του Χριστού, όταν κτύπησε την πόρτα. «Εγώ είμαι Κύριε! Ο πιστός σε Σένα άνθρωπος» είπε με παρρησία λόγω των ασκητικών του αγώνων ο ασκητής. «Δεν σε ξέρω, φύγε», πήρε όμως και πάλι την απορριπτική απάντηση του Κυρίου. Απογοητευμένος ξαναβρέθηκε στον κόσμο. Προβληματίστηκε και ταπεινωμένος πια άρχισε να ερωτά εμπειρότερους από αυτόν στην πνευματική ζωή. Κι είδε κι άκουσε κι έμαθε. Πάλεψε να εφαρμόσει αυτά που του είπαν. Και βρέθηκε στην πόρτα του Παραδείσου για μία ακόμη φορά. «Ποιος είναι;» είπε ο Κύριος, στο δειλό κτύπημα και πάλι του ασκητή. «Εσύ είμαι Κύριε!», απάντησε με ταπείνωση ο ασκητής. Και τότε με άφατη αγαλλίαση άκουσε τον Κύριο την ώρα που άνοιγε πια την πόρτα: «Πέρασε μέσα, παιδί μου! Ο Παράδεισος σε περιμένει!» Ο Χριστός έγινε άνθρωπος για να γίνουμε εμείς σαν κι Εκείνον. Αυτός είναι ο σκοπός μας και το γεγονός αυτό αποτελεί και το έσχατο τελικό σημείο του νοήματος των Χριστουγέννων !!!

Αν θέλουμε να καταλάβουμε κάτι από τα Χριστούγεννα και να ζήσουμε κάπως τη ζωή της Εκκλησίας, θα πρέπει να φτάσουμε στο χαρισματικό εκείνο σημείο, κατά το οποίο ο ερχομός του Θεού στον κόσμο σημαίνει την πλήρη ανατροπή των δεδομένων και των παγιωμένων συνηθειών του κάθε ανθρώπου. Διότι τα Χριστούγεννα δείχνουν μεταξύ άλλων: 1) ότι η δόξα στον άνθρωπο βρίσκεται στην ταπείνωση και όχι στην κυριαρχία επί των ανθρώπων. Απόδειξη, το βρέφος της Βηθλεέμ: ο παντοδύναμος Θεός κείται ανίσχυρος και αδύναμος στη φάτνη. 2) ότι ο πλουτισμός στον άνθρωπο βρίσκεται στην προσφορά και όχι στην απόκτηση υλικών αγαθών. Απόδειξη και πάλι το θείο βρέφος: προσφέρθηκε και προσφέρεται αφειδώς μη κρατώντας τίποτα για τον εαυτό του. 3) ότι η ανάπαυση και η άνεση βρίσκονται όχι στην

απομάκρυνση από τον κόπο και τον πόνο, αλλά στην άρση του Σταυρού και την επιλογή της θυσίας. Και πάλι απόδειξη ο Σαρκωθείς Θεός: από τη φάτνη ήδη βρίσκεται στη θυσία και στο Σταυρό. Ο πόνος είναι η επιλογή Του, αλλά και η άνεσή Του, γιατί έτσι μας σώζει. Έτσι η Γέννηση του Κυρίου αποτελεί μαστίγωμα και θανάτωση του κεντρικού ανθρώπινου πάθους, του εγωϊσμού, αφού γκρεμίζει οριστικά και αμετάκλητα ότι συνιστά το περιεχόμενό του: την υπερηφάνια, την πλεονεξία, τη φιληδονία.

Τα Χριστούγεννα είναι ιστορικό γεγονός, δηλαδή ο Χριστός ήλθε σε συγκεκριμένο χρόνο και τόπο, αλλά είναι και μυστηριακό, με την έννοια ότι εν Πνεύματι στην Εκκλησία διαιωνίζεται ως διαρκές παρόν. Αυτό κάνει το Πνεύμα του Θεού: ένα γεγονός του παρελθόντος το διατηρεί εσαεί και το θέτει ενώπιον των ανθρώπων πάντοτε προς μετοχή. Έτσι η Εκκλησία μας ζει διαρκώς τα Χριστούγεννα. Αυτό σημαίνει ότι ο κάθε πιστός, αν θέλει να μένει στην πίστη του, θα πρέπει να αγωνίζεται σ' αυτά τα δύο: την παντοτινή ετοιμασία του για μετοχή στα μυστήρια, και το διαρκή αγώνα του για ζωή μετανοίας, για ζωή πάνω στα χνάρια του Χριστού.

Η κάθε ημέρα του Χριστιανού τελικώς μπορεί και πρέπει να είναι Χριστούγεννα !

Και κάπως έτσι θα μπορούσαν οι λιγοστές αυτές σκέψεις να λάβουν τέλος και μια ακόμη ομιλία να περάσει στο παρελθόν. Όμως όχι, θα σας ζητήσω ελάχιστα ακόμα λεπτά. Γιατί η αδήριτη εσωτερική μου επιθυμία να μοιραστώ μαζί σας την ιστορία του μικρού Αλέξανδρου και τις σκέψεις που τη συνόδευσαν δεν επέτρεψε να τηρήσω μια υπόσχεση που έδωσα σε μια φίλη όταν έμαθε ότι μου ανατέθηκε η αποψινή διακονία.

-Θέλω σε παρακαλώ να πεις κάτι για τον Άγιο Βασίλη. Ποτέ δεν έχει μιλήσει κανείς για Εκείνον, αν κι έχουμε τόσα τραγούδια. Άσε δε που τρομάζω κάθε φορά να παρηγορήσω τα παιδιά, που καθώς μεγαλώνουν βιώνουν το σοκ της -δήθεν- ανυπαρξίας του...

Αντί οποιασδήποτε σκέψης, αγαπημένη μου Άννα, και προς τιμή του Μεγάλου Ιεράρχη, που απ' τα παιδικά μου χρόνια θαυμάζω κι αγαπώ, θα διαβάσω ένα μικρό γράμμα, που βρήκα δημοσιευμένο, με την ευχή και την ελπίδα τουλάχιστον να προβληματιστούμε.

Καλέ μου Άγιε Βασίλη,

Μη σε παραπλανά η ηλικία μου: στην πραγματικότητα παραμένω το ίδιο παιδί που σου έστειλε τα ανορθόγραφα γράμματα για να ζητήσει κάποιο παιχνίδι από το μαγικό σου εργαστήρι και να φιξάρει το ραντεβού σας κάθε Πρωτοχρονιά. Είμαι το ίδιο παιδί που πίστευε ότι υπάρχουν ό,τι κι αν έλεγαν οι «ψιλιασμένοι» συμμαθητές της: Στον δικό μου κόσμο υπάρχουν, όσο υπάρχουν άνθρωποι που έχουν την ανάγκη μιας αγκαλιάς, μιας ευγενικής χειρονομίας, ή ενός χαμόγελου. Υπάρχεις κι ως προσπαθούν οι μεγάλοι να σε απομυθοποιήσουν στα μάτια των παιδιών. Πιστεύω μάλιστα ότι όλη αυτή η κρίση «αλήθειας» δεν είναι παρά βουτιά στην απανθρωπιά και στο ψέμα του εδώ και του τώρα: Πράγματι, δεν υπάρχουν για τον άνθρωπο που ζει χωρίς φιλοσοφική διάθεση, που διακρίνει την προσφορά μόνο σ' ένα καλοτυλιγμένο μεγάλο κουτί με κόκκινους φιόγκους και που δεν έχει διάθεση να δώσει παρά μόνο εκεί όπου φτάνει το χρέος ή – χειρότερα- το συμφέρον του. Δεν υπάρχουν για τον άνθρωπο που δεν κάνει όνειρα, που δεν έχει οράματα που ταΐζει το σώμα του μα αφήνει την ψυχή και το πνεύμα του ατάιστα και κακοποιημένα. Δεν υπάρχουν για τον κακομοίρη μεμψίμοιρο απαισιόδοξο και γκρινιάρη άνθρωπο του 21ου αιώνα, για εκείνον που δεν θέλει να δώσει στο συνάνθρωπό του, όχι ένα ποτήρι νερό, μα ούτε ένα χαμόγελο καλημέρας.

Νομίζω ότι καταλαβαίνεις καλύτερα από μένα το λόγο για τον οποίον διαψεύδεται η ύπαρξη σου στις μέρες μας: Ένας άγιος που δίνει, ένας άγιος που δεν κρατά για τον εαυτό του τίποτα, που μοιράστηκε την περιουσία του με τους συνανθρώπους του, που καλούσε τους λεπρούς για να τους περιθάψει και τους υποδεχόταν με φίλημα και που αφιερώνει τη νύχτα της πρωτοχρονιάς στο ρεβεγιόν της καρδιάς και της αγάπης, είναι επικίνδυνο σύμβολο σ' έναν κόσμο αρπακτικών. Εάν

πασχίζω όλο το χρόνο να εξαπατήσω το διπλανό μου για να πάρω τη θέση του στο ταμείο, στο parking ακόμα και στην εκκλησία (!) σε ποιον άγιο Βασίλη πιστεύω; Αν έχω διαρκώς παράπονα από τους ανθρώπους, γιατί δε μ' αγαπούν, γιατί είναι αμαθείς, αστοιχείωτοι, μπανάλ, ηλίθιοι και βαρετοί, αν τους πλησιάζω μόνο όταν θέλω να ζητήσω κάτι και τσαντίζομαι και βρίζω Θεό και δαίμονες όταν δεν μου δίνουν όσα τους ζητήσω, για ποιον Άγιο Βασίλη θα μιλήσω στο παιδί μου; Προφανώς για έναν Άγιο Βασίλη που δεν υπάρχει γιατί στ' αλήθεια δεν υπάρχει τέτοιος Άγιος – προστάτης της αρπαγής και της ρεμούλας, της γκρίνιας, και της αλαζονικής κακομοιριάς.

Δεν ξέρω καλέ μου Άγιε Βασίλη αν υπάρχει άλλος Άγιος τόσο ταπεινωμένος, όσο εσύ, θυσιασμένος στο βωμό της Λουκούλιας υπερκατανάλωσης. Ο άνθρωπος που αγάπησε τη μόρφωση με όλο του το είναι, δεν μοιράζει πια βιβλία, ούτε γνώση στα μπουχτισμένα από παιχνίδια παιδιά , γιατί «το βιβλίο είναι φτηνό και βαρετό πρωτοχρονιάτικο δώρο». (Γουρλώνουν τα ματάκια τους από έκπληξη και δυσπιστία τα παιδιά όταν ακούνε ότι είσαι εσύ ο ίδιος Μέγας Βασίλειος, ο ένας από τους τρεις Ιεράρχες). Ο άνθρωπος της εγκράτειας και της προσφοράς εμφανίζεσαι πια σαν ευτραφές θύμα των γήινων εδεσμάτων, βουτηγμένος στη χοληστερίνη, γίνεσαι cartoon, πίνεις συγκεκριμένα αναψυκτικά και κρεμιέσαι από τα μπαλκόνια σαν πρωτάρης διαρρήκτης .

Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη για το βιασμό της υστεροφημίας σου, αλλά τώρα που το ξανασκέφτομαι, δε βιάζουμε τη δική σου υστεροφημία αλλά τη δική μας. Απλά το όνομά σου δανειστήκαμε, μα αφού δεν πιστεύουμε ότι υπάρχεις, αυτός ο χοντρούλης τύπος με την κόκκινη πρησμένη μύτη που εμφανίζεται κάθε Χριστούγεννα δεν είσαι εσύ, αλλά όλοι εμείς. Τις κοιλίες μας αγιοποιήσαμε, τα πάθη μας ντύσαμε με κόκκινη στολή κι αφήσαμε την αμάθεια και τη ρηχότητά μας να οδηγεί το έλκηθρο.

Γί' αυτό δεν υπάρχουν Άγιε Βασίλη μου, γι' αυτό βιάζονται οι μεγάλοι να σε βγάλουν από τη ζωή και τα όνειρα των παιδιών τους: γιατί αν σε γνώριζαν οι αθώες παιδικές ψυχές, αν γνώριζαν το μεγαλείο και την ομορφιά σου, τη μόρφωση και την καλοσύνη σου, την εγκράτεια και τη

σταθερότητά σου, θα έκριναν αυστηρότερα τους γονείς, τους παππούδες, τους δασκάλους, τους ιερείς, τους γείτονες, τον κόσμο των υπερφίαλων ενηλίκων και την υποκρισία τους. Επειδή λοιπόν καλέ μου, μια τέτοια κριτική θα ήταν επώδυνη για κάθε πληγωμένο εγωισμό, προτιμούμε να διδάσκουμε τα παιδιά μας ότι ο Άγιος δεν υπάρχει κι ότι τα δώρα τα φέρνουν οι γονείς, γιατί στο κάτω – κάτω δώρο για όλους μας είναι μόνον ό,τι έχει τιμή. Τα ανεκτίμητα οι φαύλοι δεν τα θεωρούν δώρα, αλλά σκουπίδια!

Για φέτος καλέ μου Άγιε Βασίλη, δε θα ζητήσω το ακριβό, αλλά το ανεκτίμητο, γιατί κουράστηκα να είμαι φαύλη: Σου ζητώ λοιπόν φέτος, να πλησιάσεις στο κρεβατάκι κάθε νηπίου και να ψιθυρίσεις την αλήθεια σου στο αυτί του, πριν προλάβει η ενήλικη φαυλότητα να το αγγίξει. Αν το παρόν μοιάζει χαμένο, ψέλλισε τα ανεκτίμητα στην αθωότητα του μέλλοντος. Έτσι η Αγιότητά σου δε θα πάει χαμένη, ούτε κι οι επόμενες γενιές...

Με άπειρο σεβασμό

Ένα απ' τα παιδιά σου

Αυτά τα ανεκτίμητα του Παραδείσου μαθαίνει στη νέα του ζωή από το Μέγα Βασίλειο ο μικρός Αλέξανδρος μαθητεύοντας στο νέο του σχολειό,

Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες, κυρίες και κύριοι, αγαπημένοι μου φίλοι,

και καθώς ετοιμάζεται να γιορτάσει το λαμπρό τριήμερο Πάσχα της του Χριστού Γεννήσεως, τον παρακαλώ, ανάμεσα στους ουρανοπολίτες, που συναντά, σελαγίζοντας στους ουραμούς, να μεταφέρει τη θαλπωρή της αγάπης μου και το θυμίαμα της προσευχής μου σε όσους ο Θεός έφερε ως οικείους στη ζωή μου και να αποθέσει ευλαβικά την ευγνωμοσύνη μου στο Μακαριστό Γέροντα Μητροπολίτη μας, που για πρώτη χρονιά δεν βρίσκεται ανάμεσά μας αλλά διακονεί πλέον, με την ίδια φαντάζομαι ιεροπρέπεια, το Δεσπότη Χριστό στο Ουράνιο Θυσιαστήριο. Να αποθέσει την ευγνωμοσύνη μου στον πράο, ευλαβή,

μειλίχιο και φιλότεκνο Επίσκοπο που μ' έμαθε να ακούω και να υπακούω την εσωτερική φωνή Εκείνου που εμπεριπατεί στις καρδιές μας και ψιθυρίζει μυστικά του Παραδείσου... για να Τον ποθήσεις και να Τον αναζητήσεις παρασέρνοντας μαζί σου όσους πιο πολλούς μπορείς...

Στο Μακαριστό Γέροντα, στους κεκοιμημένους, στον Αλέξανδρο, στα παιδιά με ειδικές ικανότητες και σ' όλους εσάς που με τόση αγάπη με υπομείνατε, ως ελάχιστο αντίδωρο της τιμής που με περιποιήσατε, αφιερώνω το τραγούδι που θα ακούσετε στο δεύτερο μέρος από τη Μαρία και την Ευτυχία, πριν τα κάλαντα, για να ανακαλύψετε την απίστευτη σχέση του με την ιστορία του Μικρού Αλέξανδρου και μια ακόμα έκπληξη, που η απύθμενη αγάπη του Θεού και η Πρόνοιά Του επεφύλαξαν στην ευλογημένη μας σύναξη...

Σας ευχαριστώ από καρδιάς κι εύχομαι
ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΟΛΩΝ ...